

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania J. D.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.
o zasiłek chorobowy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 26 września 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego w R.
z dnia 2 lutego 2017 r., sygn. akt IV Ua [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od odwołującego się na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 2 lutego 2017 r., sygn. akt IV Ua [...] Sąd Okręgowy w R. oddalił apelację ubezpieczonego J.D. od wyroku Sądu Rejonowego w R. z 17 października 2016 r., sygn. akt IV U [...], w którym to Sąd pierwszej instancji oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z 10 sierpnia 2016 r. odmawiającej otwarcia nowego okresu zasiłkowego od dnia 7 lipca 2016 r.

W sprawie ustalono, że wnioskodawca J.D. podlegał ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu pozostawania w stosunku pracy.

W okresie do dnia 12 lipca 2015 r. wnioskodawca był nieprzerwanie

niezdolny do pracy z powodu wirusowego zapalenia jelita grubego. Z tego tytułu wypłacono mu zasiłek chorobowy za okres 182 dni. W okresie od dnia 13 lipca 2015 r. do dnia 6 lipca 2016 r. J.D. był uprawniony do świadczenia rehabilitacyjnego.

Na okres od dnia 16 maja 2016 r. do dnia 18 sierpnia 2016 r. wnioskodawca przedłożył zwolnienie lekarskie opatrzone symbolem „D” wskazujące na niezdolność do pracy z powodu gruźlicy. Przez pierwszy miesiąc powyższego okresu był on hospitalizowany.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał, że odwołanie ubezpieczonego jest nieuzasadnione i wyrokiem z 17 października 2016 r., sygn. akt IV U [...] oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji organu rentowego. Wskazany wyrok zaskarżył apelacją ubezpieczony, zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c.; art. 83 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 8 i art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2016 r., poz. 277); art. 18 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w zw. z art. 21 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Sąd Okręgowy podzielił i przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i oddalił apelację odwołującego się.

Sąd Okręgowy ocenił, że zarzut naruszenia art. 233 k.p.c., skarżący sprowadził do zaprezentowania własnych i korzystnych dla siebie wniosków, mylnie wyprowadzonych z w zasadzie niespornego stanu faktycznego. Jednakże taki zarzut, stanowi tylko nieuzasadnioną polemikę z stanowiskiem Sądu pierwszej instancji, które okazało się niekorzystne dla skarżącego. Tak sformułowany zarzut nie może zostać uwzględniony. Brak też było, zdaniem Sądu drugiej instancji, wskazania jakim dowodom Sąd pierwszej instancji odmówił wiarygodności, skoro z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż Sąd dał wiarę przedstawionym w sprawie dowodom, jedynie jego ocena prawna nie jest zbieżna ze stanowiskiem skarżącej.

W odniesieniu do zarzutów naruszenia prawa materialnego, Sąd

odwoławczy wskazał, że do otworzenia nowego okresu zasiłkowego niezbędna jest jedna podstawowa okoliczność tj. przerwa w niezdolności do pracy ubezpieczonego. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie wystąpiła. Wnioskodawca pozostawał stale niezdolny do pracy z powodu różnych schorzeń począwszy od 13 lipca 2015 r. do dnia wydania zaskarżonej decyzji (10 sierpnia 2016 r.) i również w dalszym okresie. To, że od maju 2016 r. wnioskodawca równolegle do zapalenia jelita grubego choruje na gruźlicę nie powoduje, że mamy do czynienia z „dwoma niezdolnościami do pracy”, co najwyżej może to skutkować jedynie przedłużeniem okresu pobierania zasiłku o dalsze 3 miesiące, aż do wyczerpania 270 dni. Reasumując zachorowanie na gruźlicę nie powoduje przerwania okresu niezdolności do pracy, który otwierałby nowy okres zasiłkowy. Analogicznie w przypadku świadczenia rehabilitacyjnego, które uzależnione jest od istnienia niezdolności do pracy wskutek choroby. Już więc z samej definicji wynika, iż nie mamy do czynienia z przerwą w orzekanej niezdolności do pracy i okres świadczenia rehabilitacyjnego w żadnym razie nie może być potraktowany jako przerwa w niezdolności do pracy, która pozwala na otwarcie nowego okresu zasiłkowego. Argument apelującego, że po zakończeniu okresu świadczenia rehabilitacyjnego organ rentowy przyznał wnioskodawczyni prawo do zasiłku nie oznacza, iż jego zamiarem było otwarcie nowego okresu, a jedynie uzupełnienie jego długości o dalsze 3 miesiące do wyczerpania łącznie 270 dni. Jest to rozwiązanie przyjęte na korzyść wnioskodawcy i nie prowadzi do uznania iż doszło do otworzenia nowego okresu zasiłkowego.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył w całości skargą kasacyjną odwołujący się. Skargę oparto na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 18 ust. 1 w zw. z art. 21 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2016 r., poz. 277).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wskazano, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej polega na naruszeniu przepisów prawa materialnego, przez ich niezastosowanie. Ubezpieczony wskazał, że w niniejszej sprawie istnieje znaczące zagadnienie prawne, a mianowicie

rozpatrzenie, czy w sytuacji, w której ustawodawca w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2016 r., poz. 277) wskazuje, że świadczenie rehabilitacyjne przysługuje (...) po wyczerpaniu zasiłku chorobowego to czy zgodnym z w/w przepisem jest wydłużenie zakończonego już okresu zasiłkowego do 270 dni, bez otwierania kolejnego okresu zasiłkowego.

Organ rentowy w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania na mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. ewentualnie o jej oddalenie na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca

2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

W niniejszej sprawie skarżący nie uzasadnił jednak należycie wskazanej przez siebie przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jak wskazano powyżej, w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy Sąd drugiej instancji dopuścił się rażącego, widocznego *prima facie*, naruszenia prawa, w żadnym natomiast wypadku nie można przyjąć, że zachodzi przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, gdy dla stwierdzenia naruszenia przez Sąd prawa konieczne jest uprzednie rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych lub też zagadnienia prawnego, takie bowiem sytuacje mieszczą się w zakresie stosowania dwóch innych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (występowania istotnego zagadnienia prawnego lub potrzeby dokonania wykładni przepisów prawa).

Tymczasem skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na niezastosowanie jakichś przepisów prawa materialnego, nie wskazując jednak o jakie przepisy chodzi, a jednocześnie wskazuje, że istnieje potrzeba rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego, a więc dokonania pogłębionej wykładni

przepisów prawa, aby w ogóle można było stwierdzić, czy Sąd drugiej instancji naruszył przepisy prawa materialnego. W takiej sytuacji nie sposób uznać, aby należycie wykazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów ma swoje oparcie w § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804). Zwrot kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu przyznano na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714).